

maa være Regeringens egen Sag, om den i saa Henseende finder det hensigtsmæssigt at svare, eller ikke. — Hvad for Øvrigt Lovforslaget angaar, er det min Ansæelse derimod, at det gaar meget for vidt, jeg siger ikke for vidt i sinantfiel Henseende, men det gaar meget for vidt i sine Fordringer til det Omraade, som vi skulle paatage os at forsvare. Jeg er derfor bange for, at den høitærede Krigsminister ikke vil være i Stand til at skaffe os et virkeligt Udbytte af de Penge, som vi her bevilge. Den ærede Krigsminister har vel udtalt for os, at Meningen var den, at Hovedvægten af vort Forsvar skulde lægges først paa Sjælland og saa paa Kjøbenhavn, og Hovedbevillingen er jo ganske vist ogsaa forlangt til Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden og til Fuldbendelse af dets Befæstning mod Søfiden, men det er ligesaa sikkert, at Planen gaar langt videre. Planen gaar ud paa, at vi tillige skulle forsvare Fyen og delvis forsvare Sylland under visse givne Tilfælde. Naturligvis kan man altid tænke sig Tilfælde, hvor vi bør fende vor Hær til Sylland og slaas der eller staa paa Fyen og forsvare det, men anlægge vi vort Forsvar saaledes, kan man vedde 9 mod 1 paa, at Enden vil blive den, at en Del af Hæren vil komme til at ligge ved Lille-Belt og en Del paa Sjælland, saa at Resultatet vil blive som i 1864, hvor vi havde en Del af Armeen paa Als, en Del paa Fyen og en Del i Sylland, hvilket for en stor Del var Skyld i, at det gik i den Grad uheldigt, som det gik. En Koncentrering af Forsvaret er aldeles nødvendig. I den Henseende er jeg ganske enig med det ærede Medlem, som talte først, og som ogsaa sagde, at en Fæstning var noget meget Væsentligt, som man maatte arbejde hen til. Men saa kan jeg ikke se Andet, end at der, naar man vil en Fæstning, naar man kommer til den Overbevisning, at Landets Forsvar til Syvende og Sidst maa grundes paa et enkelt bestemt Punkt, intet andet Punkt gives end den By, hvori vi her sidde, og vil man dernæst befæste den saaledes, som den skal befæstes, maa man som en naturlig Konsekvens deraf indrette sin Hær saaledes, at den ogsaa hovedsagelig er bestemt til Forsvar af denne Fæstning. Derfor kan jeg ikke gaa ind paa Paastanden fra det ærede Medlem for Møen (Bojsen) om, at vi skulle indskrænke os til et Landeværn; thi med et Landeværn kan man ikke forsvare en Fæstning, som den skal forsvares, med et Landeværn kan man ikke gjøre nogen som helst offensiv Bevægelse med Udfigt til Held. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil faae nogen Militær til at tro med ham paa, at en Fæstning skal kunne forsvares med et Landeværn med nogen Udfigt til Held. Jeg antager derfor, at det, jeg tillod mig at ytre forleden Dag, skjøndt det kommer fra min Side, som ikke er Sagtyndig i denne Sag, dog har Meget paa sig, nemlig at vi skulle gaa ind paa en Deling af Hæren i en bedre uddannet og en mindre uddan-

net Del, i en bedre uddannet Del, som bliver den offensive Hær, som skal operere i aaben Mark og, hvis den bliver indsluttet her i Kjøbenhavn, skal gjøre Udfald, og i en rent defensiv Del af Hæren, et Landeværn, som kun uddannes ganske kort, hvortil der ikke kan være Noget i Veien for, at Alle, der blot kunne føre Vaaben, blive uddannede, og at dette Landeværn blev stillet i Forterne og bag Graecinten. Jeg har den Overbevisning, at vil man det ene, vil man have en Fæstning, maa man tage Konsekventerne deraf, som turde være dem, jeg har udtalt, da vi nemlig ikke have Naad til at holde en stor fast Hær. Jeg vil ligeoverfor det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), der igaar under en anden Sags Behandling henvendte sig med en kort Bemærkning til mig og det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), gjøre den Bemærkning, at jeg først meget bestemt maa forvare mig imod i denne Sag at stilles sammen med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen); thi dette ærede Medlem var, saavidt jeg kunde opfatte ham, nærmest stemt for Intet, at gjøre, før vi kunde faae et Forsvarsforbund med Sverig-Norge, i hvilket Tilfælde han maatte vilde være villig til at bevilge et Taarn ved Kronborg (Frederiksen: Nei! paa Stubben!) naa, et Taarn paa Stubben og et Fort ved Selsingør, at han altsaa, saavidt jeg forstod ham, under den Forudsætning muligvis vilde bevilge Noget, men for Diebliffet aldeles Intet. Jeg derimod staa nu som bestandig, saalange jeg har været i Rigsdagen, paa det Standpunkt, at jeg er villig til at bevilge Alt, hvad jeg kan anse for nødvendigt til Forsvarsvæsenet, for saa vidt vor finantfielle Stilling tillader det. Dernæst maa jeg gjøre det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds opmærksomt paa, at han ikke kunde sige i den Forbindelse i alt Fald, hvori han brugte Udtrykket, at jeg havde givet det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) Medhold i den Tanke, som jeg forøvrigt ikke veed, om det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) udtalte sig bestemt for, nemlig en Gjenindsjærelse af Stillingsvæsenet. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) udtalte sig saaledes, at man kan sige, at han fordrede Stillingsvæsenet indført; men i alt Fald vil paa ingen Maade det Forslag, jeg i korte Træk tillod mig at fremsætte, kunne siges at nødvendiggiøre noget som helst Stillingsvæsen. Jeg har endnu en lille Bemærkning at gjøre, nemlig overfor det ærede Medlem fra Møen (Bojsen). Det ærede Medlem udtalte i Anledning af, hvad jeg havde yttret om Muligheden af Tilveiebringelsen af en mindre fast Hær foruden Landeværnet, at det vilde føre til lignende politiske Forhold, som havde frembragt den Bestemmelse i Schweiz, at de enkelte Kantoner ikke have Ret til at holde mere end 300 Mand Tropper, Gensdarmen, eller hvad man vil kalde dem.